

Stín po nás dvou

Helena Vondráčková

Dům tichem zní,
nahlížím
do prázdných skříní,
rolety stíní
tvůj nový stůl,
kam vrátil jsi klíč.

Smích
zůstal žít v ozvěnách.
Už jen zbývá
kufr, co skrývá
ten stín po nás dvou,
naši chvíli zlou.

Měla jsem svým očím věřit víc
než těm vzdušným zámkům.
Netuším, co byl ráj
a co z něj jenom hrál.
Ze žil mi pil klid i žár.

Ještě chvíli tam stál,
jak bez obrazu rám.
Co prý má říct než jen,
že chce být sám?

A já svůj vztek ovládám,
možná slabá se zdám.
Ale ty nevíš, nevíš, nevíš,
nevíš,
kolik sil, lásko zlá, ještě mám.

Je polštář sám,
kde byl pár.
Všeho je půl,
půl světa mám,
svůdná je noc,
když pálím náš chrám.

Mým přátelům (přátelům)
i mé matce lhát,
že život jde dál,
jde dál jak si přál.
Klidně troufám si říct,
že i na tohle mám!

Měla jsem svým očím věřit víc
než těm vzdušným zámkům (vzdušným zámkům)

Netuším, co byl ráj
a co z něj jenom hrál.
Ze žil mi pil klid i
žár.

Ještě chvíli tam stál,
jak bez obrazu rám. (jé)
Co prý má říct
než jen, že chce být sám? (oh, oh, oh, oh)

A já svůj vztek ovládám,
možná slabá se zdám.
Ale ty nevíš, nevíš, nevíš,
nevíš,
kolik sil, láske zlá, ještě mám.

Říkám:

Měla jsem svým očím věřit víc
než těm vzdušným zámkům.
Netuším, co byl ráj
a co z něj hrál.
Ze žil mi pil klid i žár.

Ještě chvíli tam stál, (chvíli tam stál)
jak bez obrazu rám.
Co prý má říct než jen,
že chce být sám?(sám)

A já svůj vztek ovládám,
možná slabá se zdám.
Ale ty nevíš, nevíš, nevíš,
nevíš,
kolik sil, láske zlá, ještě mám

Ještě chvíli tam stál
jak bez obrazu rám.
Co prý má říct než jen,
že chce být sám? (že chce být sám)

Já svůj vztek ovládám, (ovládám)
možná slabá se zdám.
Ale ty nevíš, nevíš, nevíš,
nevíš,
že si svá křídla vzít nenechám.